

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGÁRÓSA 2.
mint felülvizsgálati bíróság

Miskolc
Ügysz.: P

20580/2008

133

Pfv. IV. 20. 510/2010/3. szám

Érkezett: 2010 JUL. 2 -

Pld.: Mell: db
Érk. Módja: postán /gyűjtőládába /
személyesen / e-mailen / faxon
aláírás:

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Sahin-Tóth Balázs ügyvéd (1075 Budapest, Madách Imre út 13-14.) által képviselt Kolompár Zoltán (3533 Miskolc, Kilencedik u. 23/1.sz. alatti lakos) I.r., Oláh Katalin (3533 Miskolc, Kilencedik u. 19/1.sz. alatti lakos) III.r., Szankó Szandra (3533 Miskolc-Lyukóvölgy, Pipacs utcai lakos) IV.r., Váradi Dávid (3533 Miskolc, Hatodik u. 11/2.sz. alatti lakos) V.r., Galamb Szilvia (3533 Miskolc, Kilencedik u. 23/2.sz. alatti lakos) VI.r. felpereseknek a dr. Vaskó Katalin jogi előadó által képviselt Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata (3525 Miskolc, Városház tér 8.) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság előtt 13.P.20.580/2008. számon megindult és a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.125/2009/4. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperesek által 31. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezését - a perköltségviselésére is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 100.000 (Egyszázezer) forint tőkét és ennek 2008. január 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát.

A peres felek első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költségeiket maguk viselik.

Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Pfv. IV. 20. 510/2010/3. szám

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet alapjául szolgáló releváns tényállás szerint az Esélyt a Hátrányos Helyzetű Gyermekeknek Alapítvány által indított közérdekű kereset alapján a Debreceni Ítéltábla a 2006. június 9-én meghozott Pf.I.20.683/2005/7. számú jogerős ítéletében - az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva - megállapította: az alperes azzal az intézkedésével, hogy az általa fenntartott - több oktatási intézmény mellett a - Komlóstetői Általános Iskolának a Fazola Henrik Általános Iskolával való igazgatási és gazdasági integrációjának 2004. július 1-jei időpontjában elmulasztotta a beiskolázási körzet tekintetében való integrációt és arra csak 2005. augusztus 30-i hatállyal került sor, megsértette a felperes által képviselt roma származású tanulók egyenlő bánásmódhoz való jogát. Kötelezte az alperest, hogy a másodfokú ítélet rendelkező részét a felek megjelölésével juttassa el a Magyar Távirati Irodához. A miskolci Komlóstetői Általános Iskola Fazola Henrik tagiskolájában a III.r. felperes a 2004/2005. tanévben, a többi felperes a 2005/2006. tanévben fejezte be az általános iskolai tanulmányait.

A felperesek keresetükben kérték megállapítani, hogy az alperes megsértette az egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogait, továbbá az alperes elégtétel adására és személyenként 500.000 forint nem vagyoni káruk, valamint 2008. január 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatának megfizetésére kötelezését. Kereseti álláspontjuk szerint az alperes azzal, hogy az általa fenntartott oktatási intézmények igazgatási és gazdasági integrációját a beiskolázási körzethatárok tekintetében nem hajtotta végre, a felperesek el voltak zárva attól a lehetőségtől, hogy átiratkozzanak a magasabb oktatási színvonalat képviselő székhelyi iskolába. Az alperes magatartásának következményeként továbbtanulási és életlehetőségeik hátrányosan alakultak.

Pfv. IV. 20. 510/2010/3. szám

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint önmagában a jogsértés - korábbi perben hozott jogerős ítélettel történt - megállapítása a kártérítés alapjául nem szolgálhat. A felperesek pedig a perben nem bizonyítottak olyan hátrányt, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlást. A felperesek ugyanis nem a megfelelő színvonalú oktatás hiányában, hanem azért nem nyertek felvételt az általuk választott középiskolákba, mert képességeik, illetve tanulmányi eredményeik nem voltak elegendők a középiskolák által támasztott követelményeknek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a pert - elállása folytán - a II.r. felperes tekintetében megszüntette. Megállapította: az alperes azzal az intézkedésével, hogy az általa fenntartott Komlóstetői Általános Iskolának a Fazola Henrik Általános Iskolával való igazgatási és gazdasági integrációjának 2004. július 1-jei időpontjában elmulasztotta a beiskolázási körzet tekintetében való integrációt - s arra csak 2005. augusztus 30-i hatállyal került sor - megsértette az I., III., IV., V. és VI.r. felperesek egyenlő bánásmódhoz való jogát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 10.000 forint perköltséget. Rendelkezése szerint a le nem rótt illetéket az állam viseli. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az integráció nem teljes körű megvalósítása miatt a felperesek, akik a közérdekű keresettel érintett csoport tagjai, hátrányt szenvedtek, amelyet a korábbi, közérdekű igényérvényesítés folytán hozott jogerős ítélet is megállapított. A tagiskolából a székhelyi iskolába való átiratkozás lehetősége ugyanis nem azonos a körzethatáron belül és azon kívül lakó gyermekek számára. Utóbbi esetben a gyermek felvételének kérdésében az iskolának mérlegelési lehetősége van. Annak nincs jelentősége, hogy az átjelentkezés igényével a felperesek éltek-e. Önmagában a lehetőségtől való megfosztás megalapozza a jogsértés megállapítását. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 75. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pont alapján a jogsértést megállapította és a c) pont alapján alkalmazta az egyéb objektív jogkövetkezményt. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontján keresztül alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdés alapján előterjesztett nem vagyoni kárigényt ugyanakkor alaptalannak találta. Nem fogadta el a felpereseknek azt az álláspontját, hogy a korábbi perben a jogsértés megállapításával egyidejűleg a kárigény jogalapja is megállapításra került. Kifejtette, hogy a kártérítés

Pfv. IV. 20. 510/2010/3. szám

általános szabályai szerint szükséges bizonyítani a jogsértéssel okozati összefüggésben keletkezett, nem vagyoni kárpótlást megalapozó hátrányt. A lefolytatott bizonyítás eredményeként azonban a székhelyi és a tagiskolában folytatott oktatás eltérő színvonala nem volt megállapítható. Ezért önmagában amiatt, hogy a gazdasági integrációval egyidejűleg a beiskolázási körzethatárok nem kerültek módosításra, a felpereseket kár nem érte.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, elsődlegesen a nem vagyoni kártérítés iránti keresetüknek való helyt adás, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítása érdekében. Az alperes az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett rendelkezését helybenhagyta. Kötelezte a felpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az alperesnek személyenként 5.000 forint másodfokú perköltséget.

A másodfokú ítélet indokolása szerint a közérdekű kereset alapján a korábbi perben hozott jogerős ítélet az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. tv. (Ebtv.) 10. § (2) bekezdése alapján állapította meg a jogellenes elkülönítést. A jogellenes elkülönítés megvalósulásának - a törvényi definíció szerint - nem feltétele az elkülönített csoport által elszenvedett hátrány. A jogellenesen elkülönített oktatás abban az esetben is jogszerűtlen, ha teljes mértékben azonos feltételek biztosításával történik. Ezért önmagában az előzményi perben hozott ítéletből még nem lehet levonni azt a következtetést, hogy a teljes körű integráció elmaradásával a felperesek - akik az ítélettel jogvédelemben részesített csoport tagjai - hátrányt szenvedtek. A téves fellebbezési állásponttal szemben önmagában a személyhez fűződő jog megsértése - a jogellenes magatartással okozati összefüggésben keletkezett kár bekövetkeztének bizonyítása nélkül - nem ad alapot a nem vagyoni kártérítésre. Ezért a perben felperesenként szükséges vizsgálni, hogy a jogsértő magatartással okozati összefüggésben keletkezett-e hátrány.

Pfv. IV. 20. 510/2010/3. szám

A másodfokú bíróság eltérő indokolás mellett értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a felperesek a hátrány bekövetkezését a perben nem bizonyították. Kifejtette, hogy az előzményi perben hozott ítélettel jogvédelemben részesített csoport tagjai az integrált iskolák beiskolázási körzetbe integrálásának elmaradása miatt annak a lehetőségétől estek el, hogy a miskolci Komlóstetői Általános Iskola, mint a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. tv. (Köotv.) 66. § (2) bekezdése szerint kötelező felvételt biztosító iskola, a felvételükre, illetőleg átvételükre legyen kötelees. A nem vitás tényállás szerint ez a jogellenes helyzet 2004. július 1-től 2005. augusztus 30-ig állt fenn. A Köotv. 66. § (1) bekezdése szerint a tanulói jogviszony felvétel, vagy átvétel útján keletkezik, a felvétel és az átvétel pedig jelentkezés alapján történik. A felvételi kérelem elutasítása a perbeli esetben kizárt, miután a felperesek tanulói jogviszonya 2004. július 1-jét megelőzően a telephelyi általános iskolában már fennállt. Miután a VI.r. felperes saját előadása szerint sem adott be a székhelyi iskolába átvétel iránti kérelmet, az ő vonatkozásában fel sem merült annak a lehetősége, hogy az alperes jogellenes magatartása miatt nem járhatott a jobb színvonalúnak tartott székhelyi általános iskolába. Az I., III., IV. és V.r. alperesek pedig a konkrét átvételi kérelmük előterjesztését és annak elutasítását nem bizonyították. Ezért a felpereseknek az az előadása, hogy azért nem voltak képesek megfelelően továbbtanulni, mert nem részesülhettek minőségi oktatásban, még bizonyítottsága esetén sem lehetett volna alkalmas annak megállapítására, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben őket nem vagyoni kártérítést megalapozó hátrány érte. Ezen túlmenően a per adatai épp ellenkező következtetés levonására adnak alapot. Az I.r. felperes személyes előadása szerint a szakközépiskolából kimaradt, mert nem tudta a többiekkel a lépést tartani, a III.r. - helyesen: IV.r. - felperes pedig azért nem iratkozott be a szakközépiskolába, ahová felvették volna, mert állapotos lett, míg az V.r. felperes szakközépiskolai tanulmányait az előzetes letartóztatásba helyezése szakította meg.

A jogerős ítélet ellen a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezése és elsődlegesen a keresetüknek való helyt adás, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása, a perbeli iskolák színvonalával, valamint a felpereseket ért hátránnyal összefüggő bizonyítás lefolytatása érdekében.

Pfv.IV.20.510/2010/3.szám

Felülvizsgálati álláspontjuk szerint az eljáró bíróságok jogszabályt sértve kívánták meg a nem vagyoni hátrány bizonyítását, mivel a személyiségi jogsértés önmagában is megalapozza a nem vagyoni kártérítést. Emellett az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a nem teljes körű integráció megvalósításával a felperesek hátrányt szenvedtek. A polgári jogi felelősség megállapítása során pedig nem lehet különbséget tenni csekély és jelentős súlyú hátrány között. A sérelem foka csupán a kártérítés összszerszerűsége körében értékelhető.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint részben alapos.

Az Esélyt a Hátrányos Helyzetű Gyermeknek Alapítvány által indított perben a Debreceni Ítéletábrla a Pfv.I.20.683/2005/7. számú jogerős ítéletében - a felperesek keresetével érintett iskolák tekintetében is - megállapította, hogy az alperes megsértette a „roma származású tanulók egyenlő bánásmódhoz való jogát”. Az előzményi perben eljáró másodfokú bíróság az elszenvedett hátrányt és a „hátrányos megkülönböztetés kiváltására alkalmas tulajdonságot” bizonyítottanak fogadta el. Ítéletének indokolásában a - tartalma szerint - jogellenes elkülönítésre és közvetett hátrányos megkülönböztetésre alapított kereset alapján az Ebtv. 7-10. §-okra hivatkozva elemezte a jogvédelmet igénylő sérelem előidézésére alkalmas magatartások lehetséges formáit és megállapította, hogy a jogsértés nemcsak „aktív” magatartással követhető el. Erre alapítottan állapította meg azt is, hogy az adott esetben „egy hátrányt kiváltó állapot minden aktivitást nélkülöző fenntartása is megvalósíthatja a jogsértést”. Az alperes terhére ezért a mulasztással megvalósított „jogsértést” a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pont alapján megállapította.

Az előzményi perben hozott jogerős ítélettel jogvédelemben részesített csoporthoz tartozó felperesek keresete az előzményi perben megállapított jogsértés megállapítására, valamint az objektív és szubjektív jogkövetkezmények alkalmazására irányult. A közérdekű kereset alapján indult perben hozott jogerős ítélet a keresettel érintett csoporthoz tartozó felpereseknek a jelen perben előterjesztett keresete tárgyában a Pp. 229. § (1) bekezdés

Pfv. IV.20.510/2010/3.szám

alapján formálisan ugyan nem tekinthető anyagi jogerőt keletkeztető ítéleti rendelkezésnek, tartalmilag azonban az ugyanabból a ténybeli alapból származó, ugyanazon jog iránt érvényesített igény tekintetében az ítélt dolog erejével bír. Ezért többlettényállás hiányában a jogsértés mibenléte és megállapítása kérdésében a jelen perben eljáró bíróság sem hozhat más tartalmú ítéletet. A perbeli jogvita elbírálásának alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezések megjelölésének és a jogsértés nevesítésének hiányában egyértelműen nem állapítható meg, hogy az előzményi perben hozott jogerős ítélet - feltételezhetően a Ptk. 76. § alapján - az egyenlő bánásmódhoz való jog megsértését az Ebtv. mely rendelkezése alapján állapította meg. Ezért az előzményi perben hozott jogerős ítélet értelmezésre szorul.

Az előzményi perben hozott jogerős ítélet lényegében elfogadta azt a kereseti álláspontot, amely szerint az alperes azon mulasztása miatt, hogy a tagiskolák szervezeti beolvasztásával egyidejűleg nem változtatott a beiskolázási körzethatáron és e korábban kialakított helyzetet egy meghatározott időpontig fenntartotta, a cigány etnikumhoz tartozó tanulók hátrányos megkülönböztetést szenvedtek el. A jogsértést a hátrányt kiváltó állapot fenntartása (mulasztás) miatt állapította meg. A Legfelsőbb Bíróság értelmezése szerint az alperes ismertett magatartása megfelel az Ebtv. 9. §-ban meghatározott közvetett hátrányos megkülönböztetésnek, mely szerint közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az a közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek nem minősülő, látszólag az egyenlő bánásmód követelményének megfelelő rendelkezés, amely a 8. §-ban meghatározott tulajdonságokkal rendelkező egyes személyeket vagy csoportokat más, összehasonlítható helyzetben lévő személyhez vagy csoporthoz képest lényegesen nagyobb arányban hátrányosabb helyzetbe hoz. Az Ebtv. 7. § (2) bekezdésben foglalt meghatározás értelmében pedig rendelkezés: a magatartás, az intézkedés, a feltétel, a mulasztás, az utasítás vagy a gyakorlat. Az adott esetben az érintett iskolák igazgatási, gazdasági integrációja látszólag az egyenlő bánásmódnak megfelelő, semleges intézkedés volt. Az integrációval egyidejűleg az összevont iskolák működési (felvételi) körzethatárainak változatlanul hagyásában megnyilvánuló mulasztás pedig valamennyi körzethatáron kívül lakó, tagiskolában tanulót érintette. Tekintettel azonban arra - amit az előzményi perben a jogerős ítélet is köztudomású tényként fogadott el -, hogy a tagiskolában folytatott oktatásban a cigány etnikumhoz tartozó gyermekek nagyobb arányban vettek részt, ez a

Pfv. IV. 20. 510/2010/3. szám

rendelkezés (mulasztás) a cigány etnikumhoz tartozó tanulókat lényegesen nagyobb arányban hozta hátrányosabb helyzetbe a velük összehasonlítható helyzetben lévő, székhelyi iskola működési (felvételi) körzetében lakó tanulókhöz képest. Ezáltal a megkülönböztetés és a hátrányt szenvedett csoport Ebtv. 8. §-ban védett tulajdonsága közötti összefüggés is igazolt volt. Mindebből következően a Legfelsőbb Bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a Debreceni Ítéletábla az előzményi perben hozott jogerős ítéletében a jogsértést az alperes rendelkezése (mulasztása) folytán, attól függetlenül, hogy e magatartás eredménye jogellenes elkülönítéshez (Ebtv. 10. § (2) bek.) is vezetett, elsősorban a közvetett hátrányos megkülönböztetés miatt állapította meg.

Az ítélezési gyakorlatnak is megfelelően, helytállóan mutattak rá az eljáró bíróságok arra, hogy önmagában a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása a bekövetkezett hátrány bizonyítása nélkül nem ad alapot a kártérítésre (EBH 2000/302., BH 2002/24., BH 2001/110.). A kifejtettekre tekintettel azonban a jogerős ítélet - az előzményi perben hozott jogerős ítélettel megállapított jogsértés mibenlétének eltérő megítélése miatt - tévesen jutott arra az álláspontra, hogy a jogellenes magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett hátrány a perbeli esetben külön bizonyításra szorult. Miután a közvetett hátrányos megkülönböztetés Ebtv. 9. §-ban meghatározott törvényi tényállásának fogalmi eleme a „hátrány”, azaz a jogsértés mibenléte maga a hátrány okozása. Ezért a jogsértés megállapításán felül annak további bizonyítása nem szükséges. Amennyiben ugyanis az előzményi perben hozott jogerős ítélet - az előbbieken kifejtett értelmezés szerint - a közvetett hátrányos megkülönböztetéssel a jogsértést megállapította, annak feltétele, a közérdekű igényérvényesítéssel érintett személyeket ért hátrány bizonyítása is megtörtént. Ennyiben osztotta a Legfelsőbb Bíróság azt a felülvizsgálati álláspontot, hogy a kártérítési felelősség megállapítása szempontjából nem tehető különbség az Ebtv. 9. § szerinti hátrányos helyzet és a Ptk. 355. § (4) bekezdés szerinti nem vagyoni kárpótlást megalapozó hátrány bekövetkezése között.

Az adott esetben - amint azt a perben eljáró bíróságok is tartalmilag megállapították - a hátrány abban nyilvánult meg, hogy a körzethatárok változatlanul hagyása miatt a székhelyi iskola a működési (felvételi) körzetén kívül lakó és a - szervezetileg egyébként hozzátartozó - tagiskolából

Pfv. IV. 20. 510/2010/3. szám

jelentkező tanulók átvételére a Köotv. 66. § (2) bekezdés, valamint 90. § (1) bekezdés alapján nem volt köteles. Ezáltal a tagiskolában tanulók elestek annak lehetőségétől, hogy alanyi jogon vegyék igénybe a székhelyi iskolában nyújtott - feltételezésük szerint magasabb színvonalú - oktatást. Az alperesnek tehát az a rendelkezése (mulasztása), amellyel a tagiskolában tanuló, cigány etnikumhoz tartozó felpereseket több, mint egy évig ebben hátrányos helyzetben tartotta (hátrányosan megkülönböztette), külön bizonyítás nélkül is megállapíthatóvá teszi a nem vagyoni kárpótlást megalapozó hátrány bekövetkezését. Az okozott hátrány mértékét és a hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges kártérítés összegét a felpereseket ért sérelem időpontjában (2004/2005, illetve 2005/2006 tanév) fennálló körülményekre és értékviszonyokra tekintettel szükséges meghatározni. Ezért a jogerős ítélet téves álláspontjával szemben, a felperesek életében utóbb - az általános iskolai tanulmányaik befejezését követően - bekövetkezett személyes körülmények a hátrány keletkezésének, illetve mértékének megítélése során a kárigényt objektív módon kizáró körülményként nem értékelhetők. Mindezekre tekintettel a nem vagyoni hátrány kompenzálását szolgáló kártérítés összegét a Legfelsőbb Bíróság az okozott hátránnyal arányban állóan, a hátrány bekövetkezésének időpontjában fennálló értékviszonyok figyelembevételével, a Pp. 206. § (3) bekezdés alapján a per összes körülményeinek mérlegelésével állapította meg.

A Ptk. 360. § (1) bekezdés alapján a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, ezért a (2) bekezdés folytán alkalmazandó Ptk. 301. § (1) bekezdés alapján az alperes ettől az időponttól köteles a kamat fizetésére. Miután azonban a felperesek a kártérítés összege után kamatot 2008. január 1-től igényeltek, a Legfelsőbb Bíróság a kereseti kérelemhez kötöttség elve alapján ettől az időponttól kezdődően kötelezte az alperest a kamat megfizetésére (Pp. 215. §).

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezését - a perköltség viselésére is kiterjedően - a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte és a Pp. 253. § (2) bekezdés megfelelő alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. A Legfelsőbb Bíróság a pernyertesség-pervesztesség közel azonos arányára tekintettel az első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási

Pfv.IV.20.510/2010/3.szám

költség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján rendelkezett, egyebekben a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pont szerint, a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperesek teljes személyes költségmentessége és az Itv. 5. § (1) bekezdés b) pont alapján az alperest megillető teljes személyes illetékmentesség folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. június 2.

Dr. Mészáros Mátyás sk. a tanács elnöke, Dr. Kovács Zsuzsanna sk. előadó bíró, Dr. Csőke Andrea sk. bíró

Vné

A kiadmány hitelélül:

[Handwritten signature]
tisztviselő